

Flama
del
Canigó

La Vall

Maria Cabot i Magí Roca encenen la Flama del Canigó a Vallgorguina

El cabirol
Espai de natura i lleure

**ÀREA DE PÍCNIC I
BARBACOES**

Crta C - 61 km. 9 Vallgorguina
Tel: 659 791 053

FUSTER - EBENISTA

Jordi Campos Gárata

Tel. 689 65 33 14 • jordicampos@gmail.com

Alguersuari, 7
08470 Sant Celoni
Tel. 93 848 52 04
llibres@alguerset.com
www.alguerset.com

Braseria
El Paller de Can Pradell

Vallgorguina
Tel. 606 009 884
Tel. 696 055 234 (Paco)

VALLGAEC, S.L.
Instal·lació Gas • Aigua
Electricitat • Calefacció
Climatització

C/ Montseny, 13 • 08471 Vallgorguina (BCN)
Tel. 93 867 87 48 • Mòbil: 610 861 637 • vallgaec@vallgaec.es

**FUSTERIA
MORA**

Villa Teresa s/n Ernest 93 867 94 23
08471 Vallgorguina Salvador 93 867 91 16
fusteriamora@gmail.com Mòb. taller 666 267 657

**Hípica
Merendero
Can Virgili**

TEL. 93 867 92 82 • 08471 VALLGORGUINA

Aluminis KM 20 sl
Sant Celoni

T. 34 93 867 58 87 • aluminiskm20@gmail.com

pigmenta
PINTURA I INTERIORISME

PINTURA INDUSTRIAL
PARTICULARS
STANCS
DECORACIÓ
INTERIORISME
ROTULACIÓ
REHABILITACIÓ DE
FAÇANES I INTERIORS

c. Germà Emilià, 46
08470 Sant Celoni (Barcelona)
Ibàn González Hermoso - 678 512 901
pigmentadecodisseny@gmail.com

Instal-mant
Lampistes S.L.

* MANTENIMENT INDUSTRIAL I DOMESTIC
* PRESURITZADA
* AUTOMATITZADA

Instal·lador autoritzat
amb llum, aigua, calefacció,
aire condicionat,
plaques solars i gas.

Ctra. Nova, 45 - M. 670 40 32 47 - 08471 VALLGORGUINA
instalmant1@gmail.com

**Restaurant
La Font**
La Font de Can Morera
al mig de la natura

- Gran assortit d'arrossos
- Peix i marisc fresc
- Carns a la brasa
- Postres casolans d'elaboració pròpia
- Àmplia carta de vins

tel. 93 867 90 73
Camí de Can Botil s/n
08470-VALLGORGUINA

CONSTRUCCIONS TORRAS
Gabriel Torras Barri

Camí Camp de futbol, s/n
08471 VALLGORGUINA
M. 677 472 361
T. 93 867 90 77

gabrieltorras@hotmail.com

INDEX

Missatge de la Flama del Canigó, NÚRIA CADENES.....	4
La Flama del Canigó, CARLES ROMERO.....	5
Els jueus a Catalunya, JOSEP MARIA ARMENGOL.....	8
Àngel Guimerà, JOAN PORTALS MARTÍ.....	12
Masies i Cases de Vallgorguina: Cal Frare, JAUME MORA.....	16
Caminada per l'ELA, ARES CLOTET, ANNA PONS I M. IRACHE ARENAS.....	17
Sardanes, ACV.....	19
35'4%. Suspens!, JOAN MANEL RIERA.....	20
Notícies necrològiques, MONTSERRAT PALOMÉ.....	22
Esteve Puigvert Mora, ROGER I SILVIA.....	22
La decisió de dimitir d'un polític, TESSA BARLO.....	23
Nocturna de Petanca II Memorial Miquel Mateu, CASAL CALIU DOLMEN.....	23
Cantada d'havaneres, FRANCISCO TORRALBA.....	24
Notícies de dansa, ANNA ADAN I CARLA COSANO.....	25
Crònica esportiva, LLUÍS REVERTER.....	26
Informació meteorològica, ACV.....	28
Agenda, ACV.....	28
Imatge antiga de Vallgorguina, ACV.....	29

Edició:	Associació Cultural Vallgorguina. Baixos de la Rectoria (plaça de la Vila, 2. 08471 Vallgorguina) www.acvvallgorguina.org - acvvallgorguina@gmail.com
Consell de redacció:	Jaume Mora, Lluís Reverter i Francisco Torralba
Maquetació:	Francisco Torralba
Imatge de la portada:	Francisco Torralba
Impressió:	Area Local Exterior (C/ Turó de l'Home, 49 Local - 17450 Hostalric-Girona)
ISSN:	1139-6180
Dipòsit Legal:	B-31.949-1981
Tiratge:	300 exemplars
Preu de venda:	2,50 €

Els articles publicats a *La Vall* expressen només l'opinió dels seus autors.
Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta publicació sense citar la seva procedència.

AQUESTA REVISTA HA ESTAT GUARDONADA AMB EL 5È PREMI AMADOR GARRELL I ALSINA, 1997

Adscrita a la

 ACPC
Associació Catalana
de la Premsa Comarcal

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència

Missatge de la Flama del Canigó

Si ens pregunten “qui sou?” amb visió de conquesta, si hi pressuposen uniformes, reduccions, calcomanies, serà difícil que en compreguin la resposta. Perquè nosaltres som, podríem dir, extensament, poèticament, materialment, això que veieu ara: som el poble de la Flama del Canigó.

I no és cap enigma sinó una concreció.

Tenim aquesta sort, una sort forjada de segles, una sort amb perspectiva i que no suporta ni vol ni pretén tancar-se en cap muralla; una sort que ha trobat expressió i metàfora en la Flama que cada estiu, perquè és estiu, llum i aigua i plenitud, es renova i que s’escampa.

Som fills d’aquesta Flama i de tant com significa: aquesta tossuderia i aquesta alegria que esdevenen invicta combinació, que superen els temps més

diffícils i en fan escut de resiliència. Que de vegades costa, però que ho fan.

Hi ha, d’entrada, la potència i la màgia de la muntanya que ens representa, el grandios Canigó d’aigües gemmades que se’n fot, sense immutar-se, de les fronteres que ens imposen. Hi ha l’esforç, és clar, un peu darrere de l’altre i amunt fins dalt del cim, perquè algun clàssic va dir que més s’estima el que amb més treball es guanya. I hi ha, com un símbol i una constatació, el moviment: la torxa que passa de mà en mà com una consigna que travessa el temps, que omple l’espai mentre el recorre, que l’omple i que el dibuixa i que atorga sempre matisos nous al seu color. Als seus colors.

Hi ha la gent.

La clau, sí, que ens obre tots els panys.

Això és la Flama del Canigó: la gent que l’encén i que s’hi afegeix i que la transporta i que la traspasa. De Salses a Guardamar i de Fraga a Maó en xarxa dúctil de fils de tota mena per encendre les fogueres i dansar al seu voltant o per seure i contemplar-les o per emocionar-se, només, de saber que hi són.

De saber que són i que es volen lliures. De saber que, si ho volen, ho seran.

*Visca la Flama i la gent que la fa!
Visca els Països Catalans!
Núria Cadenes
Torrent, Sant Joan, 2024*

La Flama del Canigó

Des de l'1 de desembre del 2015, "Les Fogueres de Sant Joan" estan a la llista del "Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat" per la UNESCO. D'aquestes celebracions d'origen ancestral, que tenen lloc cada any pels volts

de la diada de Sant Joan, va iniciar-se a la Catalunya Nord la tradició d'anar a buscar la flama del Canigó. L'any 1955 en Francesc Pujade, vilatà d'Arles de Tec a la Catalunya-Nord, inspirat pel poema de mossèn Cinto Verdaguier, tingué la iniciativa d'encendre els focs al cim d'aquesta muntanya de 2.784 m i d'allà repartir la seva flama per totes les contrades de la nostra terra.

Aquest foc resta encès al museu "Casa Pairal de Perpinyà", d'on cada any la pugen a dalt del cim, i fan foc nou. A la matinada, després de passar la nit vetllant la flama, inicien el descens perquè la flama arribi a la majoria dels pobles i ciutats dels Països Catalans. No va ser fins al 1966 que la flama va travessar la frontera i arribà a Vic, i anys següents: "De Salses a Guardamar".

Des de 1990 la flama que recollien els d'Arenys de Mar, feia una parada a Vallgorguina. Des de l'any 2012, que cada any el 23 de juny, amb un autocar compartit per gent d'Arenys, Vallgorguina, Sant Celoni i d'altres, pugen al Coll d'Ares al Pirineu, per esperar allí la flama del Canigó.

Aquest any hem tingut un grup de joves d'Arenys i Vallgorguina, que el dia abans han pujat fins a dalt del cim per recollir la Flama del Canigó, entre ells anava un noi de quinze anys que és net de la "Xesca" d'Arenys organitzadora d'ençà de dotze anys de l'autocar. Aquest any l'autocar va arribar al "Coll d'Ares a les 8.30 h. , però encara vàrem haver d'esperar una bona estona a dalt del coll perquè van haver de baixar per un altre camí per fer el descens del cim seguin les indicacions de la gendarmeria francesa.

A dalt del coll, hi havia paradetes amb quelcom per menjar i beure, com ara Xocolata desfeta i pastes. També hi eren molts ciclistes que després acompanyarien la flama cap a diverses destinacions de Catalunya. Tot seguit vàrem anar a esmorzar a Camprodon, al restaurant Xicoi amb embotits de la zona i pa amb tomàquet. En acabat ens arribarem a Sant Salvador de Bianya a les 11.30 per portar la flama com cada any i retre homenatge a la Rosa

Ballada de la Sardana en honor de la Rosa Ventolà davant la seva tomba

honor de la Rosa, que amb música gravada es va poder escoltar i ballar per la majoria dels allí presents. També es va aprofitar l'acte per intercanviar obsequis duts per Mercè Llistosella alcaldessa de Vallgorguina pels alcaldes allí presents, dels pobles de S. Salvador, Arenys de Mar, Montseny, Campins i Vallgorguina. Aquí l'acte va ser lúdic i emotiu.

A les 13.30 l'autocar es va aturar 5 km abans de Sant Feliu de Pallerols, per bé que els que volguessin fessin aquests a peu com va passar l'any passat, seguin la via verda de l'antic carrilet. A les 15.15 vam arribar al Restaurant "Can CO" d'Amer per un dinar de germanor amb la gent de l'autocar i alguns que venien amb cotxe. Després continua el viatge fins a Sant Celoni i Vallgorguina, on érem rebuts per l'Ajuntament i les associacions culturals del "Casal Caliu el Dolmen".

Tot seguit es llegeix el missatge institucional de la Flama del Canigó d'enguany i la Maria Cabot amb el nen Magí Roca encenen la Flama. Posteriorment, s'entreguen més obsequis a la Xesca i a d'altres, es canta

Assistents a la lectura del missatge institucional de la Flama del Canigó a Vallgorguina

"Els Segadors" com himne de Catalunya. L'acte conclou amb coques de Sant Joan i begudes oferides per El Caliu el Dolmen i l'Ajuntament.

Desitgem que en els anys vinents puguem continuar amb aquesta tradició, amb tanta gent o més.

Carles Romero Baró

F*O OFF

UN PAÍS, UN CLAM

EL CANVI CLIMÀTIC, LA SEQUERA I LA CALOR EXTREMA
FAN QUE EL RISC D'INCENDIS SIGUI ALTÍSSIM.
PERÒ EL COMPROMÍS DE LES INSTITUCIONS I
LA CIUTADANIA PER EVITAR-LOS TAMBÉ HO ÉS.

incendisforestals.gencat.cat

Per la teva seguretat,
sempre endavant

Els jueus a Catalunya

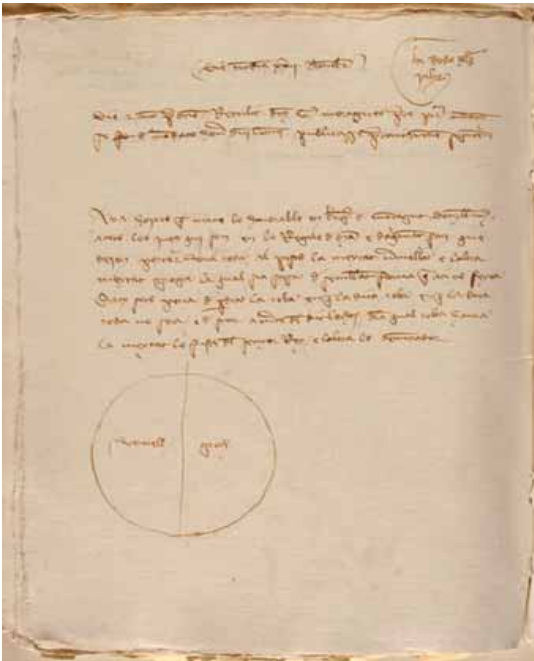
Els jueus a Catalunya van aparèixer cap allà als anys 70 de la nostra era, segurament després de la diàspora en emigrar de Palestina. La connotació jueva més antiga a Catalunya és una pedra del segle IV on hi diu: "Pau sobre Israel i sobre nosaltres i els nostres fills, amén", i hi figura un canelobre de set braços. La primera anotació en ferm de la presència jueva a Catalunya és a Girona, quan vint-i-cinc famílies hi arribaren a l'any 890. A Barcelona la seva presència està documentada a l'any 985. A partir d'aquí la població hebrea va augmentar ràpidament a Girona, Lleida, Cervera, Tortosa, Tarragona, Perpinyà, Vilafranca del Penedès i Montblanc.

Monestir de Ripoll, personatges Jueus esculpits al claustre superior

Els jueus catalans a la baixa edat mitjana eren considerats propietat directa del rei, de manera que no havien d'estar subjectes als nobles ni al sistema feudal. D'aquesta forma el rei se'n servia per cobrar-los impostos especials i obligar-los a fer préstecs a

la Corona. La monarquia medieval també afavoria la permanència jueva per tal de tenir especialistes en professions no gaire ben vistes en aquells segles, com les de metge i prestador, considerades impures pels cristians. Tot i així, després dels avalots de 1391, les comunitats jueves de parla catalana van emigrar cap a les costes del nord d'Àfrica, mentre que els que es quedaren a Mallorca tingueren l'obligació de ser identificats amb una rodella (un cercle dividit pel mig de color vermell i groc) que havien de portar com a distintiu

Els Jueus a Mallorca tingueren la obligació d'anar marcats amb una rodondella

El Call

Dins les ciutats, la comunitats jueves s'organitzaven en zones definides, amb el nom de calls o jueries. La primera al·lusió de l'existència d'un call va ser a Girona l'any 1160. El call de Girona posseïa tres sinagogues i el de Barcelona, dos. A més, a les dues ciutats hi tenien els seus cementiris, els de Barcelona situat a la muntanya de Montjuïc, on encara és present avui dia. Els governs municipals no tenien jurisdicció sobre els calls, motiu pel qual es podien governar a si mateixos amb les seves pròpies lleis, prerrogativa autoritzada pel rei. Cada aljama tenia un alcalde, que es digué "nasi".

La relació amb el poble autòcton es va anar agreujant als segles XIII, XIV i XV. El 1215 es va celebrar el IV Consell Laterà, en què es van aprovar ja moltes disposicions contra els jueus. Les principals, aplicar-los restriccions en els préstecs i l'obligació de

portar el símbol d'identificació a la seva roba: la rodella.

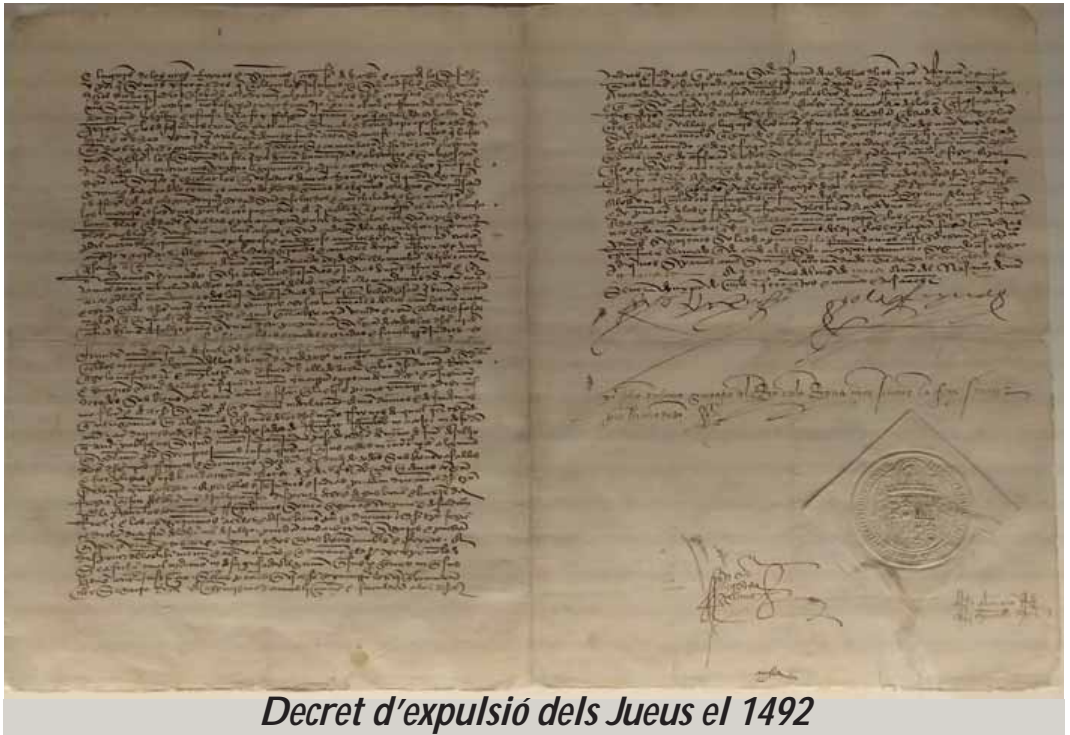
El rei Jaume I al final també va seguir amb aquestes restriccions, i fins i tot en va afegir més, com la prohibició de tenir càrrecs d'autoritat sobre els cristians. Durant el segle XIII, també s'inicià el costum d'aixecar tanques d'estaques al voltant de les jueries.

Durant el regnat del rei Pere el Cerimoniós (1336-1387) s'esdevingué un dels fets més tràgics a l'Europa medieval: la pesta negra de 1348. L'epidèmia de la pesta negra va portar una crisi econòmica i inestabilitat social mai vistes fins aleshores, situació calamitosa de la qual el populatxo va donar la culpa als jueus. Un altre brot de pesta escaiguda l'any 1391 va causar una revolta general contra ells, amb la destrucció de la majoria de jueries de Catalunya. A Barcelona, després d'eliminar els calls, els jueus no podien quedar-se a la ciutat més de quinze dies.

A Espanya i també a Catalunya el tracte a la raça va variar molt: en èpoques foren considerats membres pròspers mentre que en altres foren rebutjats. Quan els musulmans van conquerir la península Ibèrica al segle VIII, els jueus els van acceptar, festeig pròsper que va durar durant el segle X i part del XI, i ho fou tant com per considerar-se "l'edat d'or de la cultura jueva". Va ser un temps en què es van fusionar amb la cultura musulmana, incloent-hi la llengua, la poesia, la filosofia i les ciències. A més, els jueus tenien carta blanca amb els negocis, fins que els musulmans s'adonaren que a poc a poc quedaven absorbits econòmicament per ells. Això els va crear un rebuig generalitzat que va acabar en la massacre de Granada de any 1066, en què els musulmans van matar 3.000 jueus només a la ciutat. Des de llavors l'antisemitisme musulmà perdura fins als nostres dies, amb la gravetat que ara connotem. En contrapartida, durant la Reconquesta cristiana les seves relacions amb els nous regnes foren fluents. Aquesta bona relació va canviar quan els cristians s'adonaren també que havien de pagar els seus préstecs a interessos especulatiu, amb la qual cosa de nou va créixer l'odi antisemita.

Les represàlies es van estendre per tota la península, incloent-hi Catalunya, on molts jueus van ser assassinats i les sinagogues, cremades. L'única manera que tenien d'evitar la mort era convertir-se al cristianisme. A aquests nous cristians se'ls anomenà "conversos".

Un cas del tot curiós esdevingué en temps dels Reis Catòlics. Durant els primers anys Ferran i Isabel foren tolerants amb els jueus, tant com per nomenar alguns d'ells en llocs prominents del poder, i arribar a sancionar els que practicaven accions contra ells. Però després acabaren per restringir el seus posicionaments polítics, fins i tot tolerant la Inquisició. El punt àlgid de l'aversion es consumà el març del 1492 amb l'edecte d'expulsió, conegut com el "decret de l'Alhambra", que va significar l'inici de la gran expulsió a tots els que no es convertien al cristianisme. Per aquest fet, el nombre de jueus a Catalunya també quedà reduïdíssim.

Decret d'expulsió dels Jueus el 1492

Durant l'edat mitjana foren molts els jueus que serviren les monarquies catalanes. Als reis també els interessava tenir jueus a prop seu per la seva cultura, ja que alguns dominaven l'àrab, el llatí i l'hebreu. D'aquests, destacà el cartògraf Abraham Cresques, creador del primer atlas mundial, que descrivia el món conegut fins aleshores. Cresques fou protegit per Pere III i pel seu fill Joan I.

En el segle XIX, a poc a poc diverses famílies jueves han tornat a Espanya per generar les seves activitats i els seus negocis (l'empresa Magno n'és una referència).

Breus curiositats del món jueu

Tot i les persecucions que els jueus han rebut a tots els països, actualment a Israel n'hi viuen 6.942.000, als Estats Units 5.700.000, a Rússia 186.000, a Alemanya 119.000 (el genocida de Hitler no se'n va sortir, d'acabar amb ells) i a Espanya 16.000. A Catalunya se'n censen entre 6.000 i 9.000, quasi tots residents a Barcelona, i un petit grup a Girona (estadística del 2010).

*Josep M. Armengol.
Mestre Artesà Picapedrer.*

Historiador. President de l'Associació dels Oficis i el Patrimoni.

Àngel Guimerà, dramaturg, polític i poeta, un dels símbols de la nostra Renaixença

Seguint el criteri que apuntava en l'article que en l'anterior número de *La Vall* vaig dedicar a Josep Ansem Clavé, fundador del moviment coral a Catalunya, voldria dedicar aquest article a Àngel Guimerà, una altra figura que ha deixat també una empremta profunda en la nostra història col·lectiva i va ser un dels referents més destacats de la nostra Renaixença. Enguany se celebra l'any commemoratiu del centenari de la seva mort, un any que girarà entorn de la seva obra com a dramaturg i com a poeta i vol subratllar també el seu paper com a una de les figures més representatives del catalanisme militant de finals del segle XIX i principis del segle XX, més enllà de qualsevol classificació partidista.

Àngel Guimerà va néixer a Santa Cruz de Tenerife l'any 1845, de pare català i mare natural de Canàries. La família va decidir traslladar-se

100
Àngel Guimerà

a Catalunya l'any 1853, arribant a residir al Vendrell, i després d'alternar aquesta residència amb Barcelona, passà a viure definitivament a aquesta ciutat l'any 1872. A partir d'aleshores freqüentà nous amics, especialment Pere Aldavert qui, pocs anys després, li oferí la seva casa al carrer Xuclà, a la planta baixa de la qual hi havia la redacció de *La Renaixença*.

Després d'un primer període (1862-1868) en el qual va escriure poemes en castellà, l'any 1869 va canviar definitivament de llengua i començà a col·laborar al setmanari *La Gramalla*, del seu amic Pere Aldavert, òrgan oficial de *La Jove Catalunya*, en el primer número del qual va publicar *Lo rei i el conseller*. En els anys setanta i vuitanta va col·laborar regularment en diverses publicacions com *La*

Rondalla, el *Calendari Català* o la *Revista de Girona* i es va presentar a certàmens diversos, a més de participar en el Jocs Florals. Pel que fa a aquests, l'any 1875 va guanyar el primer accèssit amb *Indibil i Mandoni*, el 1876 i 1877 la Flor Natural i, finalment, fou declarat Mestre *en gai saber*. A partir d'aquest moment, deixà de concórrer-hi, però hi continuà vinculat com a mantenidor o secretari. Cal destacar en aquest sentit el discurs inaugural que va pronunciar en els Jocs de 1889, un discurs que va ser una manifestació del seu catalanisme militant, un catalanisme que, per ell, no podia ser cosa d'un partit polític sinó del poble.

Anys després, part de la seva producció poètica s'aplegarà en diversos volums, uns volums que mostraran la capacitat renovadora de l'autor i, en paraules d'un dels seus prologuistes, la seva contribució a escurçar la distància entre el llenguatge usual i el literari. Entre la poesia, cal destacar alguns poemes de caràcter clarament polític i catalanista que tenen forma d'himnes o cants, i també aquells que canten les turbulències del seu temps (revolucions i guerres), sense oblidar els que van ser compostos per a ser cantats com era el cas de *La Santa Espina*, *Les fulles seques* o *La sardana de les monges*.

Capítol a part mereix la vinculació de Guimerà amb la revista quinzenal *La Renaixença*, creada pel seu amic Pere Aldavert l'1 de febrer de 1871, en la qual va exercir la direcció fins al 1896, any que va cessar en aquest càrrec per poder-se dedicar-se plenament a la seva activitat com a autor teatral.

Després d'un període inicial dedicat a la poesia, l'any 1879 va començar la seva carrera com a autor teatral amb *Gala Placídia* (estrenada aquell any al Teatre Principal), seguida, entre d'altres, per *Lo fill del rei*, *Judith de Welp* (1886) i *Mar i cel* (1888) una obra de gran èxit que va ser traduïda a vuit idiomes. Es tracta de tragèdies de tema històric vinculades al Romanticisme. Pel que fa al seu èxit més gran, *Mar i cel*, entre la seva redacció i l'estrena van passar tres anys, període en el qual es produí l'escissió en les files del catalanisme, una escissió que va portar Valentí Almirall a crear el Centre Català, mentre Guimerà i Aldavert impulsaven la Lliga de Catalunya, una divergència que marcà l'acollida de l'obra en la seva estrena, la qual es va veure marcada per les dissensions internes del catalanisme. Com es pot veure, per desgràcia, la història es repeteix.

A partir de 1890 s'inicia la segona etapa de la seva producció teatral, una etapa que durarà uns deu anys. Són obres en prosa, de temàtica més contemporània i de caire realista, unes obres que li atorgaran la seva màxima popularitat: *Maria Rosa*, *Terra baixa*, *La boja* i *La filla del mar*, entre d'altres. És una etapa en la qual Guimerà està en el punt àlgid de la seva fama, amb un gran èxit internacional i una

implantació en companyies castellaneres com la Maria Guerrero. En aquest sentit, convé destacar l'èxit notori que les dues primeres tingueren als Estats Units, i la darrera a la ciutat de Buenos Aires.

I una tercera etapa s'iniciarà l'any 1901 i on destaca, entre moltes altres, el drama religiós *Jesús que torna*. Es tracta d'un període en què Guimerà és ja un autor consagrat, amb una constant presència en escenaris internacionals, i que va diversificant les seves propostes dramàtiques, de manera que fa compatibles el drama realista amb noves formes de teatre poètic que li permeten renovar el model de la tragèdia dels seus inicis, assajar el drama burgès o presentar obres al·legòriques d'ambientació més contemporània.

Com diu Ramon Bacardit en la seva recent *Primera lliçó sobre Àngel Guimerà*, la seva figura va desbordar la imatge de l'escriptor per convertir-se en un veritable símbol de la cultura del segle XIX català, que en l'opinió popular era tingut per un escriptor altruista i gran amant de Catalunya, de manera que el seu prestigi literari era un important actiu pel catalanisme.

En aquest sentit, fa referència als seus discursos aplegats a *Cants a la Pàtria (1907)* en els quals Guimerà fa una defensa aferrissada de la llengua catalana, com el que va fer amb motiu de la seva presidència als Jocs Florals de 1889, on expressava la seva solidaritat amb els altres pobles d'Espanya juntament amb els seus plantejaments confederals. Són idees que va expressar també en les seves intervencions com a president de l'Ateneu barcelonès (1895), a l'Assemblea de Manresa (1892) i als actes amb motiu de la celebració de la restauració del monestir de Ripoll (1893), unes intervencions que recull l'esmentat llibre.

En síntesi, Guimerà tenia molt clar que el catalanisme no podia ser cosa d'un partit polític sinó del poble, i com a tal poble hi tenia cabuda tant l'home d'unes idees com el d'unes altres i cal subratllar també que el seu activisme va ser clau per convertir el catalanisme en un moviment popular i de masses.

Finalment, voldria afegir només que, a més d'esdevenir una icona popular, Àngel Guimerà va ser un autor conegut a escala internacional gràcies a la difusió de la seva obra per part de la companyia de l'actriu Maria Guerrero, una difusió que el va portar a ser candidat al Premi Nobel de Literatura, un premi que no va arribar a obtenir.

I, com és evident, la seva obra teatral es continua avui representant encara al nostre país, on seria bo que es fessin presents algunes de les idees d'unitat que Àngel Guimerà va defensar sempre.

Joan Portals Martí

Més
llestes que
la calor!

**Aquest estiu, siguem més llestes
i més llestes que la calor.**

Beguem aigua freqüentment, evitem sortir a les hores de més calor i estiguem a llocs frescos. I sobretot, demanem ajuda així que ens trobem malament.

061 /Salut
Respon

 **Generalitat
de Catalunya**

sempre
endavant

60

CASES I MASIES DE VALLGORGUINA

Cal Frare

Cal Frare: Jaume Mora

Situació: Aquesta casa és entremig de cal Minaire i can Vadoret, i sobre Can Moreu, pertany al veïnat de Can Gras del Pou i s'hi arriba des del camí de Coll Senís. Té el núm. 30 i pertany al quarter 1.

Descripció: No és gaire gran, té la forma quasi quadrada, amb la teulada a doble vessant i el carener paral·lel a la façana. Actualment, consta d'un altre habitatge afegida sobre la quadre que havia sigut del bestiar. L'any 1860 en el Nomenclàtor de la província de Barcelona, trobem catalogada cal Frara com una casa de pagès, amb el núm. 30. La casa tenia poca terra i era de secà, fins que feren un pou. De primer havien tingut gallines i conills i després van tenir alguna vaca i vedells. També havien tingut una burra per les feines del camp. La vinya de cal Frare era a sota cal Minaire, i treien raïm per fer el vi que bevien durant l'any. Entremig dels ceps a l'estiu hi sembraven menjar pel bestiar, com era costum a moltes cases.

Història: La finca era propietat d'en Jaume Abadal Coll casat amb la Teresa Cot Carbonell, i tenien tres fills, Joan, Francisca i Remei. En Joan va viure a la casa, i es va casar amb la Vicenta Castanyer Montsant, i van tenir 5 fills, Jaume, Rosa, Pepeta, Maria i Joan. En Jaume es va quedar a la casa i es va casar amb la Dolors Jou Sau i va néixer 4 fills, Alfred, Paquita, Florentina i Matilde.

La Paquita va viure a la casa i es va casar amb l'Antoni Santjaume Cruaïnes i van tenir 3 fills Assumpta Pilar i Josep M. Actualment, la Pilar viu a la casa i en Josep M. i Alba Bergadà Escoda, viuen al pis amb les seves 2 filles.

Els homes de la casa generalment havien fet campanyes de carbó, moltes vegades a fora del poble i només venien a casa el cap de setmana.

La Vicenta era molt coneguda arreu perquè, feia de curandera i curava diferents malalties, espatllat, enaiguades cremades, etc. Per cada cura tenia un ritual especial que ja havia conegut d'antic, i que es diu que s'havia d'aprendre el dia de Dijous Sant mentre les campanes eren lligades, si no, no servia. Aquesta dona l'havien vingut a buscar de Sant Iscle i Sant Cebrià de Vallalta, per cura. No cobrava res, però admetia la voluntat.

Al patí de la casa, arran del camí hi ha un pi pinyer, molt gros. Té un perímetre de 2,70 metres, una alçada total d'11,12 metres i fins a la creu fa 4 metres. La capçada havia de fer uns 14,15 metres d'amplada, però a la nevada de l'any 2010 li va fer malbé diferents branques de la banda de llevant i es va haver d'esporgar perquè havien quedat malmeses, podem dir que en aquesta banda no té cap branca. Se sap que va ser plantat als voltants de l'any 1922, per en Jaume Abadal Castanyer.

"Possessió anomenada del Frare, vinya de tercera" (AM, cadastre del segle XIX, núm. 115 PV)" Tu que et dius abadal i que abadal bé d'abadia on els ordenants com els galls, canten a l'altíssim al nou dia haurem de dir-te "el frare" i frare amb la rialla de tots li va quedar" la Vall 51, pàg. 9.

Bibliografia: Revista La Vall, Arxiu documental de l'Associació, recull oral, Garcia-Pey, Enric, recull de noms antics i moderns. Vallgorguina any 1999, Associació Cultural Vallgorguina. Portals i Martí, Joan. Vallgorguina la vall, la parròquia, el poble una llarga història, any 2011

Caminada per l'ELA

Una edició més reeixida, la Caminada per l'ELA a Vallgorguina! Aquest any també, i se'ns adonar-nos arribem a la 9a edició! S'han recollit més de 1.400 € i podem dir satisfetes que cada any hi ha hagut més participació i implicació per part de tota la gent del poble i de tota la gent que ve de pobles del voltant. És molt bonic poder compartir amb aquells participants que any rere any venen des de lluny i il·lusionats repeteixen la caminada i la gaudeixen amb nosaltres esperant la data de l'any següent.

Se'ns ha patrocinat des dels supermercats Esclat fins a la carnisseria del poble, i se n'ha fet ressò a Catalunya Ràdio, penjant cartells fins a l'Hospital Clínic. És la demostració clara que amb tots els petits granets de sorra, podem fer grans muntanyes!

Volem compartir amb vosaltres que poder celebrar un cop més la nostra caminada per l'ELA, és en si una victòria, i si a més podem gaudir del dia com ho vam fer i recaptar fons per ajudar els que no hi poden ser, llavors sí que ho podem dir: un cop més ho hem aconseguit.!

Per tot això, us volem dedicar aquestes línies, per dir-vos que estem molt agràides a tots els i les que hi vau participar!, i cal dir que sense l'Ajuntament de Vallgorguina, el nostre poble, i als pocs, però molt importants col·laboradors, no podria ser possible: Esclat, Fruites Jordi i Rosa, a la benzinera de Vallgorguina, al Casal de la Vall, impremta Max Munt, a l'Escola Vallgorguina, a Mareswagen, MotorLluis, a REINS i a X sucra-hi pa, MOLTES GRÀCIES A TOTS!

Donem les gràcies a tots els participants que ho heu fet possible; als nostres avis i àvies, a l'antic i nou Ajuntament, José, Joan, Ferran, David, Jaume col·laboradors del poble i a la Fundació, que de ben cert sabem, la seva tasca és molt important i imprescindible per a dur a terme aquesta iniciativa.

La caminada per l'ELA de Vallgorguina es duu a terme per demanar més suport a la investigació de la malaltia, donar-li més visibilitat i reclamar que s'augmentin els recursos dedicats a fer-hi front. Tot el que es recull, va destinat íntegrament a la Fundació Miquel Valls de Calella.

Des de la Fundació Miquel Valls realitzen entre moltes altres tasques, atenció domiciliària multidisciplinària a tot Catalunya a les persones afectades i els seus familiars. Es porten a terme investigacions psicosocials i en teràpia ocupacional. Així mateix, es col·labora, fomenta i es dona suport a la investigació.

Per últim, us demanem que us reserveu al vostre calendari el dissabte 21 de juny de 2025! Aquesta sí que serà grossa!

La Fundació celebra els seus 20 anys i la Caminada per l'ELA de Vallgorguina celebra la 10a edició! Serà un dia per recordar. Ja en podeu començar a fer difusió!

En memòria de la Roser Sans, mare, mestre i amiga.

Us esperem a tots/és l'any que ve.

Gràcies,

*Organització Caminada per l'ELAVallgorguina
Ares Clotet, Anna Pons i M. Irache Arenas*

RECORDA: FES EL PRIMER PAS, PARTICIPA!

Sardanes

A l'escrit de la sardanes de Vallgorguina que es va publicar a la Vall 444, hi ha una equivocació, on diu Himne de Vallgorguina, és la continuació de la sardana, cantada Pedra Gentil.

L'Himne a Vallgorguina el va fer també, la M. Carme Perxachs, l'any 2001, i es va presentar en les V Recitacions Poètiques d'aquell any. Ara el publiquem, perquè no hi hagi confusió.

Himne a Vallgorguina

Més enllà de la suau brisa,
més enllà del mar immens,
més enllà dels boscos densos
i també dels pensaments.

Més enllà de l'esperança,
enfortit per la il·lusió
trabalsat per l'enyorança
molt més lluny va aquest amor.

Un amor que ens agermana
i omple els cors de pau divina,
des dels cims fins a la plana
és la nostra Vallgorguina.

Vila noble que ens estima,
que ens acull amb tot delit
i sent forta la besada
que li dóna nostre esperit.

El fullam de les obagues
pinta el paisatge de verd

i l'olor de la ginesta
és present en tot indret.

Els conreus i les masies,
les rieres o les fonts,
narren històries de vides
lligades a aquests entorns.

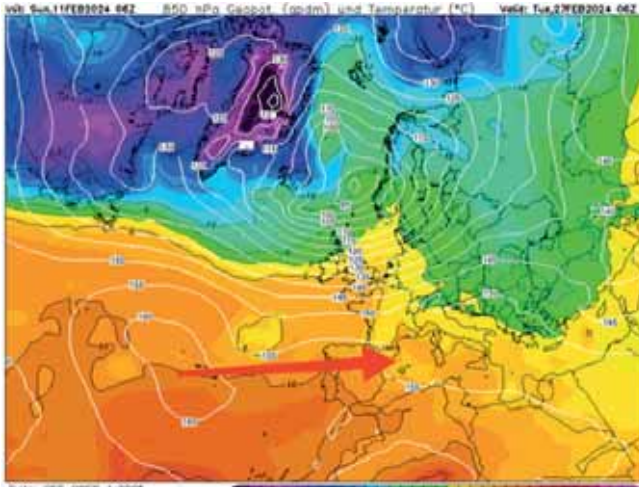
Que s'enlairin les paraules
enllacem les mans units,
enaltim el nostre poble
amb tots els nostres sentits.

Des de dalt de les carenes
o del fons del rierol,
sols s'escolti la tonada
com ocell que emprèn el vol.

I les nostres veus unides
per un fort i únic anhel
s'enlairin amorosides
fins el blau més pur del cel.

M.Carme Perxachs i Pinós

35,4%. Suspens!

(Mapa de temperatures): Podria ser que al 2050 el sud d'Europa es torri, mentre el nord es glaci!

35,4 % és el percentatge de residus que separa per reciclar el municipi de Vallgorguina. Entre els cuers del Vallès Oriental! La comarca separa com a mitjana el 55 %, tot complint ja el compromís europeu de selectiva per al 2025. Per al 2035 el compromís és del 65 %.

Un compromís insuficient, però que sembla difícil per a molts! Tan sols superen Vallgorguina pel darrera en aquesta dificultat Vilalba Sasserra, La Llagosta, Sant

Fost de Campsentelles i Canovelles, amb el rècord de fracàs, 26,53 %.

Però només 16 municipis superen el 50%. I la comarca en té 39. Els qui ho fan més bé: Santa Eulàlia de Ronçana, Sant Esteve de Palautordera, Llinars, Aiguafreda i Santa Maria de Matorelles. Tots superen el 80%. Tots ells amb sistema de recollida selectiva de brossa porta a porta.

Encara més important que separar de forma eficient, ho és generar pocs residus. Al 2023 la mitjana diària per habitant de Vallgorguina fou de 1,33 kg. El municipi que menys genera és Cardedeu, amb 0,84. Fogars de Montclús, amb 2,01 Kg per habitant i dia, el que més. 25 pobles del Vallès són més estalviadors que Vallgorguina.

A pagès es consumeix poc i gairebé tot es recicla. O consumia i reciclava. Però un estil de vida cada cop més trepidant i artificiós ha comportat una gran consum de materials i la consegüent conversió en residus. Aquesta només ha minvat en les successives recessions econòmiques. La mitjana catalana havia arribat abans de la crisi del 2008 a 1,6 kg per persona i dia. El pes ha pujat i baixat des d'aleshores. El volum, però, no ha parat de créixer (cosa els plàstics!). Però encara som lluny de reduir el consum fins a nivells assumibles pel planeta.

(Bosses de la brossa): Un 65 % de la població de vallgorguina no sap distingir colors!

Encara que tots els ajuntaments disposin sistemes de recollida eficients. Malgrat que els ciutadans siguin majoritàriament cívics i responsables. Tot i que la indústria recuperi adequadament els materials usats i els hi

doni una nova vida. Tot i això, la pretesa circularitat econòmica pot ser una fal·làcia. El sistema socioeconòmic imperant a occident està basat en el creixement exponencial del consum de materials i d'energia. Cerca un balanç en el que les sortides (els excedents) siguin superiors a les entrades. L'acumulació del capital és l'objectiu principal. A costa de no valorar

(Fossat de la incineradora de Mataró): Aquí hi ha el fruit de la deixadesa!

adequadament els materials i l'esforç del treball. Però com el planeta és finit, per a que alguns puguin acumular molt, la majoria ha de perdre massa. I això és el que succeeix des de fa més de 20 anys. Sempre? Els rics són cada cop més rics. Els pobres són cada cop més pobres. I el seu nombre creix de manera molt alarmant. Molta gent que abans no patia per la subsistència ara sí ho fa.

La quantitat de residus i el seu destí representen la punta d'un iceberg que simbolitza aquest sistema. I ens adrecem a tota màquina vers la col·lisió.

L'oceà per on navegava el Titànic torna a anar mogut. L'aigua dolça continental que, desglaçada per l'increment de temperatures, de Groenlàndia i del Canadà està desembocant massivament a l'atlàntic nord, està alentint la corrent del Golf. La corrent del Golf, una de les 5 principals de la Terra, transporta superficialment (una cinta de 300 metres de fondària) aigua escalfada al golf de Mèxic fins a l'Atlàntic nord. Allà es refreda per les baixes temperatures de la regió subpolar, s'enfonsa i retorna cap a l'equador on serà escalfada de nou, ascendirà a la superfície (per la reducció de densitat) i sant tornem-hi. En el seu camí, la calor que desprèn manté temperada l'Europa occidental. El seu alentiment amenaça l'actual climatització d'Europa. Hom calcula que al 2050 podria col·lapsar. Les temperatures al nord del continent podrien baixar espectacularment. El nord esdevindria molt fred, massa fred. I les interaccions entre l'atmosfera i el mar generarien l'estancament gairebé permanent de l'anticicló sobre el mediterrani: l'Europa meridional esdevindria aleshores molt càlida i àrida.

Els residus indiquen excés de consum. Excés vol dir més del que cal. I què és consum?: viatjar, renovar massa freqüentment els aparells electrònics, el vestuari, basar la felicitat en el tenir coses, deixar el nostre capital en mans de qui té com a

objectiu incrementar el P.I.B, ... Aquest llistat cadascú el pot completar tot seguint el propi sentit comú. Les conseqüències: la crisi climàtica, l'energètica i la de materials. I el descens de la biodiversitat, que a Catalunya ha estat del 25 % els darrers 30 anys.

De tot això -i més- són indicadores la baixa recollida selectiva i l'alta producció de residus. 35,4 % és un suspens.

*Joan Manel Riera
Escola de Natura del Corredor*

NOTÍCIES NECROLÒGIQUES, per Montserrat Palomé

Mercè Pujol Recto, morí a Barcelona el dia 19 de juny de 2024, a l'edat de 95 anys. Durant molts anys estiuiejant a Vallgorguina on tenen residència.

Coneguda per la Sra. Grierà.

Joana Gil Marco, ens va deixar el dia 28 de juny de 2024 a l'edat de 85 anys.

Primer va vindre a Vallgorguina a estiuajar i, més tard com a resident.

Esteve Puigvert Mora

El meu pare va ser un heroi. Va néixer i va morir a casa seu, a Can Mansió. Marc, segur que, recordes de les vegades que t'havia portat a veure el trial. Martina, quantes vegades us havíeu rigut de beneiteries eh!! Bruna, recordes quant et donava gelat mig d'amagat? Pau, segur que t'havia ensenyat trucs per fer grans invents, a què sí? Recordeu-lo sempre. Amb una rialla. La vida us està ensenyant que no és un camí fàcil, però que cal plorar quan estigieu tristos i riure quan estigieu contents. Jo, quan obro una Coca-Cola, em recorda a tu. Casualitats de la vida, li va fallar el cor, que era el més gran que tenia i va morir al seu pati, on havia passat tantes i tantes hores trastejant. Tota la seva vida girava en treballar i estar pendent dels seus: els seus últims anys els va passar cuidant a la millor flor que tenia al seu jardí: la mare. Treballador de sol a sol, massa puntual, malalt dels seus 4 nets, de la conya, i molt responsable. Guillermo, Fonsu, Antoniu... se us n'ha anat un gran amic. Tinc el que tinc en part gràcies a ell. Les esbrincades que m'havia fotut quan jugava a futbol, o les vegades que havíem anat a veure carreres en diferents llocs, o les hores i hores i hores treballant a Can Cinto... No entenc per què marxen abans les persones bones. No ho entendre mai. Era estimat al poble, el seu poble. La vida és molt injusta. Et trobaré molt a faltar, no et mereixies morir així. Avi Pepet i laia Rosita. Regueu sempre les flors del vostre jardí, alguns dies estaran pansides, alguns dies estaran fabuloses. Però regueu-lo. Feu-me cas. Potser arribarà un dia que ja no hi haurà cap floreta. Sempre brindaré per tu pare. Xim-xim pare!! Marc, Martina, Bruna, Pau: QUE BONS QUE EREN ELS MACARRONS DE L'AVI EH!!! Des de fa uns dies, tots els flocs del món estan un xic més tristos. T'estimo PARE!

Roger i Silvia.

La decisió de dimitir d'un polític

La decisió d'un polític per dimitir és personal, ara bé, també com a tal, té una responsabilitat, cap als que l'han votat i el país que representa. En la nostra cultura, la dimissió d'un dirigent és vista com una derrota, però, en altres països la dimissió és vista com un acte de responsabilitat. Per què? Doncs és molt senzill, el polític, govern o partit han de prendre decisions que beneficien al poble o país, si aquestes són errònies o perjudicials el polític ha de donar comptes. El fet de dimitir és un acte d'assumir la responsabilitat pels errors comesos.

També entra els valors del dirigent, ha de donar exemple, perquè si no amb quina moral pot parlar sobre ells i el que han de fer als altres. I encara podríem afegir, la seva dignitat personal per sobre del partit, per evitar mals majors que perjudicarien el seu partit i sobretot al país. L'ego i la tendència de conserva el càrrec no pot estar per sobre del deure. En la crisi d'un partit, l'actitud i decisió que es prengui dirà molt del polític i de la seva credibilitat. En els moments descrits és millor permetre uns lideratges nous, amb idees noves per ordenar i enfocar la crisi de la millor manera i lliures dels peatges passats. N'hi ha que dimiteixen perquè directament els tiren fora, no els en queda un altre, n'hi ha que estan agafats a la poltrona i no marxen per més vergonyes que els hi caiguin a sobre. Inclòs poden fer alguna que altre tripijoc, per sortir-se'n i continuar com si res hagués passat. Diuen que es reconeix un bon polític no tant com entra sinó com se'n va.

També s'hauria de fer un toc d'atenció als mitjans de comunicació, ser durs amb un polític que és qüestionable, no amagar-ho. Molt sovint la ciutadania veu coses incomprensibles que no es parla, s'intenta tapar i per aquest motiu, es dimiteix molt poc o ningú, això fa que el desencís del poble cada vegada és més gran envers els polítics. Els mitjans de comunicació haurien de ser els primers a demanar comptes, perquè també es deuen al ciutadà.

I als ciutadans molt d'ells esperant que la festa s'acabi per alguns, perquè necessiten gent seria, però sobretot, responsable que estimi al país.

Tessa Barlo

Nocturna de Petanca II Memorial Miquel Mateu

Organitzat per l'Associació Caliu el Dolmen i la col·laboració de l'Ajuntament de Vallgorguina.

Trobada amb un bon Caliu, tant els participants com acompanyants i equip organitzador, van gaudir d'una bona trobada.

1r classificats Anna Villareal, Dani Olivas i Josep Pinent

2n classificats Joan Mora, M. José Corpas i Paco Torralba
 3r classificats Armando Baños, Jaume Francia i Viçens Garcia.

Casal Caliu el Dolmen

Fotos: Caliu el Dolmen

Plaça de la Vila. Tripletes de participants competint

Tripleta guanyadora recollint el premi

Tapes, música i havaneres

Foto: Web Ajuntament

Molta participació de vallgorguinencs el dissabte 27 de juliol a la plaça de la Vila per degustar les tapes dels diversos establiments del poble i gaudir de la música en directe. Cap a les vuit del vespre es van omplir les taules i es van formar llargues cues esperant pacientment per escollir les tapes que més els agradaven entre una oferta gastronòmica molt variada i, per fer més amena l'espera, el grup musical The Fraggles Rock amenitzava amb èxits coneguts de bandes diverses. Cap a les deu de la nit es van omplir les cadires davant les escales de l'església per escoltar al grup d'havaneres *Els Pescadors de l'Escala* que van interpretar una cantada més clàssica que no va generar cap polèmica, com va passar a l'estiu passat amb el grup *Els Cremats*, amb una proposta més moderna. I, com és tradició, va acabar amb un tast de rom cremat preparat per la Montse Palomé i el Taba.

Francisco Torralba

Anna Adan Terron

Sens dubte acabo de passar la millor experiència de la meua vida, i tot per una beca que l'Erica Ratkovicz ens va donar. Mai havia pensat que deu dies serien suficients per conèixer, confiar i estimar tant a 5 persones que abans no coneixia de res, persones que m'emporto per tota la vida i que m'han vist feliç al seu costat.

L'única paraula que em surt és GRÀCIES, per l'aprenentatge que m'emporto, noves amistats, una ciutat meravellosa plena d'edificis emblemàtics... Agrair als meus pares pel seu recolzament per complir els meus somnis, a l'Aina, a en Lluís i al concurs Capital Dance Vic que ens han acompanyat i cuidat al llarg d'aquest viatge i sense ells res hagués sigut possible i també a la meua escola actual el Jove Ballet de Catalunya que m'ha ajudat a créixer i a millorar. I per suposat a l'escola Broadway dance Center amb l'Erica per la seva meravellosa beca que hem gaudit tant els meus companys com jo.

GRÀCIES

Carla Cosano Piñera

Aquests dies he pogut gaudir de la millor experiència de la meua vida, he pogut complir un somni que tenia des de molt petita, qui m'havia de dir a mi que aniria a NY a ballar a uns dels millors centres de dansa, en el que he après moltes eines que estic segura que em serviran d'aquí a endavant. Ara només puc agrair a totes

les persones que ho han fet possible, tant l'Erica per donar-me la oportunitat d'anar-hi, als meus pares pel seu suport incondicional, a les meves mestres Esther i Sira que m'han vist créixer com a ballarina i com a persona, sense elles res hagués estat possible, al concurs Capital Dance per deixar-nos viure aquesta experiència, a l'Aina i al Lluís per acompanyar-nos durant tot el viatge, i als meus companys de beca per ser la millor companyia que podria haver tingut, sé que m'emporto amics per tota la vida, i records inoblidables

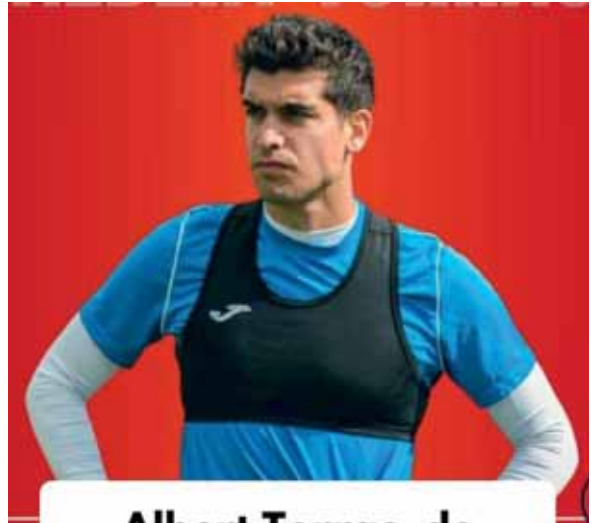
NOTÍCIES / F.C val l gorguina

Foto: F.C. Vallgorguina

Martí i David entrenadors de l'equip Infantil Masculí del F.C. Vallgorguina, campions de Lliga 202-2024. Felicitats a l'equip i a aquests dos entrenadors de Vallgorguina.

NOTÍCIES / al bert torras

Albert Torras, de Vallgorguina, fitxa per la UE Olot de 2ª RFEF

Foto: Albert Torras

Entrevista / marina mas

Foto: Marina Mas

nenes més grans que vosaltres. Com et sents per aquest fet?

- La veritat és que molt contenta perquè tot l'equip ha tingut el premi a l'esforç que hem fet durant tota la temporada.

- *Però aquest any era una mica més difícil, competint amb nenes més grans i primer any amb aparell, oi?*

- Sí, però gràcies als nostres entrenadors i a la pinya que fem tot l'equip hem aconseguit superar els moments inicials on l'aparell ens era molt complicat, però finalment hem dominat la corda i ara ja hem de pensar amb l'any que ve on ens tocarà l'aro.

- *Tothom que veu el vostre ball acaba dient que sembleu robots perquè aneu totes completament sincronitza-*

Avui coneixerem una mica a la Marina Mas, vallgorguinenca, que amb l'equip aleví de rítmica CEL de Llinars del Vallés ha quedat per segon any consecutiu campiones de Catalunya.

- *Aquest any has fet 11 anys i ja has estat primera de Catalunya per segon cop consecutiu campiona de Catalunya tot i que era el vostre primer any a aquesta categoria i per tant heu competit contra*

des. Com ho feu?

- El secret és l'entrenament i la bona relació que tenim tot l'equip això fa que totes siguem una i ens donem suport contínuament unes a les altres. Això tampoc seria possible sense la tasca dels nostres entrenadors.

- *El vostre equip és una selecció de nenes del Baix Montseny? Perquè cadascuna és d'un poble diferent.*

- La veritat és que es tracta d'una casualitat. Al nostre club venen nenes de tot arreu i els entrenadors no tenen en compte si som d'un lloc o un altre a l'hora de fer els equips.

- *Podríem afirmar que la gimnàstica rítmica és un esport femení? Perquè suposo que els nois no tenen la capacitat de fer moltes de les coses que feu, veritat?*

- No, de fet al nostre club tenim nois que ho fan exactament igual que les nenes. Potser si es troben amb el problema de que pensen que és només per a nenes i que hi ha clubs que a dia d'avui no deixen competir als nens. Per sort al nostre club no hi ha diferències entre nois i noies.

- *I els estudis?*

- Molt bé. De fet tinc molt clar que el primer són els estudis i amb esforç es poden combinar amb l'esport.

- *Què aconsellaries a qualsevol nen o nena de Vallgorguina que volgués fer gimnàstica rítmica?*

- Els animo a que vagin a qualsevol club on s'hi trobin a gust i comencin a entrenar, veuran com allò que semblava impossible cada dia és més a prop de poder-se fer però sempre amb entrenament i esforç. Les coses sense esforç no surten mai.

- *I també podran ser campiones o campions de Catalunya?*

- Es clar que ho podran ser si tenen esforç, disciplina i bons entrenadors però a les nostres edats el premi més important és aprendre i formar-nos.

NOTÍCIES / patins

Foto: Pòdium Nara i Arlet - Facebook i Instagram Patinatge Artístic Arenys de Mar

L'Arlet Albero Clotet es va classificar per a la copa Catalunya de la modalitat SOLO DANCE Nivell 2 (Grup A) i es va proclamar en 2a posició de la Copa Catalunya, amb el Patinatge Artístic Arenys de Mar.

La Nara Tabarné Fernández es va classificar per a la copa Catalunya de la modalitat SOLO DANCE Nivell 2 (Grup A) i es va proclamar en 3a posició de la Copa Catalunya, amb el Patinatge Artístic Arenys de Mar.

L'Aran Bosch Pons es va classificar per la copa Catalunya de la modalitat SOLO DANCE Nivell 2 (Grup A) i es va proclamar en 5a posició de la Copa Catalunya, amb el Patinatge Artístic Arenys de Mar.

Anna Benet

ESTACIÓ METEOROLÒGICA DE VALLGORGUINA

JUNY - JULIOL 2024

Juny		Juliol		Juny		Juliol			
Dia	Màx.	Mín.	Màx.	Mín.	Dia	Màx.	Mín.	Màx.	Mín.
1	21,8	13,1	25,1	16,3	16	25	10,3	30,8	17,4
2	24,2	9,3	26	14,6	17	27,8	11,9	30	14,4
3	24,9	11,4	25,8	15,9	18	30,4	11,8	34,2	14,9
4	24,7	12,6	27,3	12,7	19	27,2	13,8	35,1	18,1
5	27,9	11,1	29,1	14,1	20	24,5	17,1	34,9	14,9
6	30,5	12	28,3	16,7	21	26	14,2	29,5	17,8
7	29,5	11,1	26,9	15,6	22	25,7	12,6	31,8	14,3
8	26,9	14	30,7	14,7	23	24,8	16,2	32,3	13
9	25,2	15,4	32,4	15	24	26,7	14,8	32,1	16,5
10	20,3	16,1	31,2	14,8	25	28,9	12,6	31,2	16,4
11	19,8	14,7	33,5	17,6	26	29,9	13,8	33,4	17,4
12	22,1	11,4	30,1	16,2	27	28,7	14	33,9	14,5
13	23,5	9,2	26,1	15,2	28	30,9	13,1	33,6	14,5
14	26,6	13,7	27	14,6	29	28,3	15,6	37,7	13,6
15	24,8	11,3	28,9	21,4	30	26,8	15,2	38,3	15,7
					31			39,1	14,3

Temperatura màxima i mínima del mes de juny: 30,9 i 9,2

Temperatura màxima i mínima del mes de juliol: 39,1, i 12,7

Aigua caiguda a Vallgorguina per m² durant el mes juny 83,6 mm. i el mes de juliol 11,4 mm

AGENDA SETEMBRE-OCTUBRE

Museu del Bosc i la Pagesia: Obert dissabtes i diumenges, de 10 a 14h.
Can Mainou, Carretera Nova, 36.

.....
Dia 28 de setembre a 2/4 de 6 de la tarda a la sala d'exposicions del Casal del poble,
XL PREMI DE POESIA MN. NARCÍS SAGUER.

L'acte comptarà amb la presència de Jesús Alturo, catedràtic de Paleografia, Codicologia i Diplomàtica, de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i Tània Alaix, doctora en Ciències de l'Antiguitat i l'edat mitjana de la UAB, que ens faran una conferència amb el títol Els orígens del català i les seves primeres manifestacions escrites. Entrada per l'aparcament del poliesportiu.

.....
Festa Major de la Mercè amb l'exposició **"Els Nans de Can Palomer"**.

Dibuixos calcats per en Jordi Gascón Gàtius. Inauguració el dia 20 de setembre a les 6 de la tarda, al nostre local.

IMATGES ANTIGUES DE VALLGORGUINA

Escolans i Mn. Alfred. Plaça de la Vila, any 1963
Josep Bosch Valentí, Josep Travessa Serra, Esteve Puigvert Mora, Ernest Mora Torras, Lluís Bosch Valentí,
Josep Pons Font, Esteve Basela Puigvert, Josep M. Bosch Serrat, Mn. Alfred Bechini Tejados

GRUP **GAMMA**
J. Riera

Antiga Ctra. provincials, s/n
08460 Sta. Maria de Palautordera
Tel. 93 867 07 64 www.j-riera.com

J.B. JORDI BARRI PUIGVERT
CONSTRUCCIONS I REFORMES

C/ DEL SOL, 4
08471 VALLGORGUINA
Tel./Fax 93 867 91 93
Mòbil 670 24 37 48
j.barrir@terra.es

AUTO REPARACIÓ J. PUIGVERT

Ctra. Nova, 104
08471 Vallgorguina (Bcn)
Tel/Fax 93 867 92 36
arjpuigvert@gmail.com

www.jpugvert.com

VIVERS SALICRÚ
Agricultura Biodinàmica
Verdures i Arbres Ornamentals

T. 671 033 213

www.viverssalicru.cat

IMS, S.L

Electricitat

Aigua

Climatització

Gas

Calefacció

675 68 59 47 (Vallgorguina)
cristian.sans.mu@gmail.com

PLANELLS
PINTURA DECORATIVA

Ctra. Nova, 55
08471 VALLGORGUINA (BCN)

Tel. 93 867 94 50
Mòbil 687 541 300

Per sucar-hi pa

CARNISSERIA

Dimarts, Dimecres, Dijous i Diumenge:
de 8'30h a 13'30h
Divendres i Dissabte:
de 8'30h a 13'30h i de 18h a 20h

MENJAR PER EMPORTAR

Dijous: de 10h a 14h
Divendres: de 10h a 14h i de 18h a 20h
Dissabte: de 10h a 15h i de 18h a 20h
Diumenge: de 10h a 15h

Carretera Nova, 43 · 08471 Vallgorguina
Tel. 677 57 99 40

BigMat
Fradera

**Magatzem professional
per a la construcció**

C/ Ramon y Cajal, 1 • 08470 SANT CELONI (Barcelona)
Tel. 93 867 15 12 • Fax 93 867 53 18 • fradera@bigmat.es • www.fradera-bigmat.es.net

TALLER DE SERRALLERIA

VALLGORGUINA

S
C
P

— tot en ferro! —

PORTES - REIXES
BARANES - TANCATS, ETC...

Església, 22 - Tel. 93 867 93 13 - 08471 VALLGORGUINA

Sergi Vilar

Gestió Immobiliària
Compra - Venda - Lloguer

AGENT
ING
NACIONAL - NEDERLANDS

Ctra. Nova, 46. 08470.Vallgorguina
Tel-Fax: 93.867 93 46
Mòbil: 670 099 093

Casa de Colònies
Granja Escola
Turisme rural
Excursions

Can Clarens

www.canclarens.cat - tel. 938679195-600585990

LLACETS

E S T A N C

- VENDA DE PREMSA
- TABAC
- ARTICLES VARIS D'OFICINA
- ARTICLES DE REGAL.

Ctra. Nova, 47
08471 Vallgorguina
T. 93 867 92 57

BORRULL

FERRETERIA INDUSTRIAL

Ctra. C-35 Km. 56,7 • 08470 Sant Celoni (BCN)
borrull@ferreteriaiborrull.com | T. 93 867 48 56
www.ferreteriaiborrull.com | F. 93 867 59 83

ARA

finques i serveis s.l.

Balmes, 23
08470 Sant Celoni
T. 93 867 58 23

Goya, 18
08440 Cardedeu
T. 93 198 36 36

www.arafinques.com

CAN MARTÍ

Allotjament Rural

Ctra. Nova, 67
08471 Vallgorguina (BCN)

600 685 547
@casacanmarti
canmarti67@gmail.com
www.canmarti.org

tel. 938679318 - 600585990

l'adopció, una bona opció

Vallgorguina

www.mascotesbcn.com

PROTUMAN, S.A.

PROJECTES • CANONADES • MECANITZACIÓ • MANTENIMENT
MUNTATGES INDUSTRIALS

POL. IND. MOLÍ DE LES PLANES • 08470 SANT CELONI (BARCELONA) • TEL. 93 867 54 50

AREA LOCAL

- Impremta
- Branding
- Tèxtil
- Vinils
- Lones
- Rètols

C/ TURÓ DE L'HOME, 49 • LOCALS 1 i 2 - HOSTALRIC
T. 872 99 38 95

CEPSA

E.S. VALLGORGUINA, S.L.

93 867 88 83

Ctra. C-61, Km. 11 • 08471 Vallgorguina

mc

mercè
casas

perruqueria i estilisme

Ctra. Nova, 46 • 08471 Vallgorguina (Barcelona)

640 151 002 / 931 792 732

Vallgorquina a la flama del Canigó.

